

ДЖУЛИ КАГАВА

ВЕЧНАТА
ПЕСЕН

PRO[®]
BOOK

СОФИЯ
2015

*На Ник.
Твоите идеи са безценни.
И на читателите ми.
Вашият сълзи хранят моята муза.*

ЧАСТ I

ДЕМОН

ГЛАВА 1

Портата на селището скърцаше на вятъра, люлееше се на пантите си и се удряше леко в стената – ритмично почукване, което отекваше в тишината. Студен вятър се вихреше през отвора, а миризмата на кръв висеше във въздуха като тежко одеяло.

– Той е бил тук – прошепна Канин до мен. Господарят вампир беше тъмна статуя на фона на падащия сняг, неподвижен и спокоен, но с мрачни очи. Огледах безучастно оградата, вятърът дърпаше палтото ми и правата ми черна коса.

– Има ли смисъл да влизаме?

– Сарен знае, че го преследваме – отвърна той тихо.
– Искал е да видим това. Иска да знаем, че той знае. Вероятно зад тази порта ни чака нещо.

Стъпки изскърцаха по снега – Чакала ни заобиколи, черното му кожено палто пърхаше зад него. Жълтите му очи светеха зловещо, когато надникна през портата.

– Ами тогава – рече той и усмивка разкри връхчетата на зъбите му, – щом е положил толкова усилия, не бива да караме откачалката да чака, нали?

Мина уверено през счупената порта и продължи към миниатюрното селище зад нея. След миг колебание с Канин го последвахме.

Зад стената миризмата на кръв се засили, но нищо не помръдваше по тясната пътечка, която криволичеше между къщите. Разнебитените дървени и ламаринени съборетини бяха притихнали и тъмни, докато навлизахме все по-навътре и подминавахме покрити със сняг веранди с празни столове. Всичко изглеждаше непокътнато, недокоснато. Нямаше тела. Нямаше осакатени трупове в леглата, нямаше кръв, плиснала по стените на малкото домове, в които влязохме. Нямаше дори мъртви животни в ограждението близо до пътя. Само сняг и пустош.

И все пак тук витаеше миризмата на кръв, висеше във въздуха и караше стомаха ми да се свива от болка, а Глада да вилнее. Потуших го и стиснах зъби, за да не изръмжа от безсилие. Беше минало много време. Имах нужда от храна. Миризмата на кръв ме подлудяваше, а липсата на хора направо ме вбесяваше. Къде бяха те? Не можеше цяло селище просто да изчезне безследно.

И тогава, докато вървахме по пътеката около пасището към огромния обор на върха на хълма, открихме жителите на градчето.

Голямо голо дърво се издигаше до обора, кривите му клони посягаха към небето и се извиваха под тежестта на десетки тела, провесени на въжета с главата надолу. Мъже, жени, дори няколко деца се полюшваха на вятъра, а ръцете им висяха вкочанени и бели. Гърлата им бяха прерязани и снегът под дървото чернееше от кръв. Миризмата ме връхлетя отново и аз стиснах юмруци, защото Гладът разкъсваше вътрешностите ми с яростните си нокти.

– Ясно – измърмори Чакала, който гледаше дървото със скръстени ръце, – не е ли тържествено? – Гласът му беше напрегнат, сякаш и той бе на ръба. – Предполагам, че затова не срещнахме и една торба с кръв по

целия път от Ню Ковингтън дотук. – Изръмжа, поклати глава и устните му оголиха зъбите. – Този тип наистина започва да ме вбесява.

Преглътнах Глада и опитах да се концентрирам въпреки мъчителната болка.

– Джеймс, не ми казвай, че ти е жал за горките ходещи мръвки – подразних го аз, защото понякога единствено заяждането с Чакала успяваше да отклони ума ми от всичко друго. Той извъртя очи.

– Не, сестро, ядосан съм, защото не са имали благоприличието да останат живи, за да мога да ги изям – отвърна той и зъбите му проблеснаха. После пак се втренчи жадно в телата. – Проклетият Сарен! Ако не исках толкова много да очистя тоя психопат, щях да пратя всичко по дяволите. Продължи ли така, ще трябва да се отклоним от следата, за да търсим мръвки, чиито гърла не са разпорени, което вероятно е и неговата цел. – Той въздъхна и ме погледна подразнено. – Щеше да е много по-лесно, ако не беше видяла сметката на джипа.

– За последен път ти казвам – изревах аз, – че просто посочих улица, която не беше блокирана. Не аз сложих онези пирони по пътя, за да минеш през тях.

– Алисън.

Спокойният глас на Канин прекъсна спора ни и ние се обърнахме. Създателят ни стоеше до ъгъла на обора и мрачно ни кимна да се приближим. Хвърлих последен поглед към дървото с ужасните плодове и тръгнах към Канин, като отново усетих острието на Глада. Оборът смърдеше на кръв дори повече от клоните на дървото. Вероятно защото цяла стена беше омазана с нея – със засъхнала, почерняла кръв, нанесена на вертикални ивици.

– Да не спираме – каза Канин, щом с Чакала се приближихме. Гласът му беше спокоен, но аз знаех, че

и той е не по-малко гладен от нас. Може би дори повече, защото още се възстановяваше от преживяното в Ню Ковингтън, когато беше на ръба на смъртта. – Тук няма оцелели. – Погледна мрачно към дървото. – А ние нямаме време. Сарен ни очаква.

– Как разбра, старче? – попита Чакала, който ме последва до стената на обора. – Да, това е творба на откачалката, но може да го е направил само за красотата. Сигурен ли си, че знае, че идваме?

Канин не отговори, а посочи към омазаната стена до нас. Погледнах я, но не видях нищо особено. Освен че беше покрита с кръв.

Но Чакала се изхили безрадостно.

– О, копеле такова! – Поклати глава и се втренчи в обора. – Много сладко. Да видим дали ще си толкова забавен, когато те пребия до смърт със собствената ти ръка.

– Какво има? – попитах аз, явно пропусках нещо. Вгледах се пак в обора. – На какво се смееш? Не виждам нищо.

Чакала въздъхна, хвана ме за яката и ме издърпа от стената.

– Ей! – изръмжах аз. – Пусни ме! Какво правиш, по дяволите?

Той не ми обърна внимание, а продължи да ме влочи назад. Спря на десетина крачки от стената, аз се изтръгнах от хватката му и се озъбих:

– Какъв ти е проблемът?

Той посочи към обора.

Погледнах стената и се сковах. Сега вече виждах за какво говореха.

Сарен – помислих си и познатата студена омраза се разля из вътрешностите ми. – *Извратено копеле такова. Това няма да ме спре и няма да те спаси. Когато*

те намеря, ще съжалиш, че някога си чул името ми.

По стената на обора с кървави, високи три метра букви беше изписан един въпрос. Той доказваше извън всякакво съмнение, че Сарен знае, че сме по петите му. Освен това означаваше, че вероятно вървим право към капан.

ОЩЕ ЛИ СТЕ ГЛАДНИ?

Бяха изминали две седмици, откакто напуснахме Ню Ковингтън.

Две седмици път по безкрайните, покрити със сняг шосета. Две седмици студ, пустош и мъртви, притихнали градове. Празни къщи, оплетени от растителност, пусти улици, изкорубени коли, които ръждясват в канавките. Никакво движение, освен шуращите се диви животни, големи и малки, които бяха превзели улиците след изчезването на хората. Джипът, както Чакала не пропускаше да изтъкне, се прецака и ни остави да бродим пеша по пустите пътища в преследване на един луд, който знаеше, че идваме. И който винаги беше на крачка пред нас.

Канин каза, че времето ни изтича и в известен смисъл беше прав. Онова, което Сарен притежаваше, онова, което носеше със себе си, означаваше край за мнозина. Вероятно дори за целия свят. Сарен притежаваше мутирала версия на вируса на Червените дробове, който бе унищожил света преди шест десетилетия, но сега се завръщаше с гаден страничен ефект: убиваше и вампири. Ние тримата – аз, Чакала и Канин – бяхме изложени на този вирус в Ню Ковингтън и станахме свидетели на истинския ужас от новата чума. Хората се превръщаха в обезумели създания, които пищаха,

смееха се, раздираха лицата си и нападаха всичко живо по пътя си. За вампирите беше дори по-страшно: вирусът разяждаше мъртвата им плът и те започваха да гният отвътре. При последния ни сблъсък със Сарен ние разбрахме, че вампирът безумец е използвал Ню Ковингтън само като пробен терен, а истинските му намерения са много по-зловещи.

Той възнамеряваше да убие всички. И хора, и вампири. Да помете света, както сам се бе изразил, и да го остави да се изцели. Когато отново пуснеше вируса, нищо нямаше да го спре.

В плана му обаче съществуваше малък недостатък.

Ние имахме лекарство. Или поне *щяхме* да имаме лекарство. Тази малка надежда за целия свят сега се намираше в Едем. Това искаше Сарен: лекарството, за да го унищожи или да го обърне срещу нас. Той смяташе, че го преследваме по пътя към Едем, за да го спрем, да му попречим да унищожи лекарството или да пусне своя вирус. Мислеше, че се опитваме да спасим света.

Но той нищо не знаеше. Не ме беше грижа за Едем. Не ми пукаше за вируса, за лекарството и изобщо за целия свят. Не ме беше грижа дали хората ще открият лек за Беса и дали ще спрат новата чума на Сарен. За мен хората вече нямаха никакво значение. Те бяха храна, а аз бях вампир. Бях приключила с преструвките, че не съм чудовище.

Но *щях* да убия Сарен.

Той щеше да умре заради онова, което беше направил, заради онова, което беше унищожил. Щях да го разкъсам и да го накарам да страда. Онази нощ, когато за последно се изправихме пред лудия вампир в Ню Ковингтън, ние бяхме четирима. Онази нощ аз му отсякох ръката и го оставих да избяга в мрака, но само за да се завърне и да извърши най-ужасното си

деяние. Тогава бяхме четирима: аз, Чакала, Канин... и още един. Но вече не можех да мисля за него. Него го нямаше. А аз все още бях чудовище.

– Ей!

Чакала внезапно забави крачка, за да ме изчака, докато се влачех след тъмната внушителна фигура на Канин по прострелия се през замръзналата равнина път. Селището и изкланите му жители бяха останали на няколко километра зад нас и вятърът най-сетне спря да довява миризмата на кръв. Това обаче не потуши Глада. Усещах го и сега като непрестанна пулсираща болка, готова да се разгори в истински пожар от сурова, неумолима нужда и при най-малката провокация. Той ме караше дори да се вирам в Чакала и да съжалявам, че не е човек, та да мога да се извъртя и да забия зъби в шията му. Чакала, изглежда, тънеше в блажено неведение за тези ми мисли.

Не му обърнах внимание и се втрених право напред, не бях в настроение да се разправам с него или да слушам противните му саркастични коментари. Това, разбира се, никога не е спирало моя брат по кръв.

– Сестричке – рече той, – какво мислиш? Да убием ли дъртия гадняр, когато най-сетне го докопаме? Аз предлагам да го измъчваме, докато издържи. – Той щракна с пръсти. – Може да го вържем наполовина изложен на слънцето. Това е много интересно. Направих го преди няколко години с едно немъртво копеле, което много ме вбеси. Светлината започна от краката му и пълзеше към лицето. Мина много време, докато ритна камбаната. А накрая пишеше и ме молеше да му отсека главата. – Той се изкикоти. – Много искам да гледам как Сарен умира така. Стига това да не разстройва нежната ти душа, разбира се.

Пак се изхили, златистите му очи сякаш прогаряха

дупка в главата ми.

– Само исках да те подготвя, сестричке, в случай че решиш да послушаш милосърдното си сърце и да се обърнеш срещу мен. Разбира се, ако имаш предложение как да постъпим с дъртия психопат, много бих искал да го чуя.

– Не ми пука – отвърнах. – Прави каквото искаш. Стига аз да нанеса последния удар, друго не ме интересува.

Чакала изпухтя.

– Е, така не е много забавно.

Не отговорих и тръгнах по-бързо, за да се отърва от него, но и той ускори крачка.

– Стига, сестричке, къде е онзи противен морал, който хвърляше в лицето ми на всеки две секунди? Така не мога да изпитам никакво удоволствие от непрестанните подигравки с него.

– Защо говориш с мен? – попитах, без да го поглеждам. Чакала изпъшка с раздражение.

– Защото ми е *скучно*. А старецът се надува и не ми обръща внимание. – Той кимна към Канин, който вървеше на няколко метра пред нас. Подозирах, че ни е чул, но с нищо не го показа. На Чакала вероятно не му пукаше. – И защото искам да знам какво мислиш за нашия великолепно смахнат сериен убиец. – Махна нетърпеливо към равнината край нас. – Остава много път до Едем и аз имам усещането, че няма да намерим и една торба с кръв – поне жива, де – чак до Острова на мръвките. Не ми харесва особено идеята да се изправя пред онзи лунатик, когато ти и Канин вече берете душа.

Озърнах се към него и се смръщих.

– Ами ти?

– О, не се притеснявай за мен, сестричке – ухили

се Чакала. – Аз винаги се оправям, каквото и да става. Просто искам да изтъкна, че тактиката на „безплодни нивя“, която Сарен е предприел, ще затрудни много нещата за теб. Още ден-два така и първият човек, на когото се натъкнем, ще бъде разкъсан на парченца – и точно ти ще го направиш.

Свих рамене. Откровенията на Чакала не ме изненадваха и установих, че наистина не ми пука. Където и да отидеше Сарен, в което и забутано кътче на страната да се свреше, щях да съм по петите му. Каквото и да направеше, колкото и бързо да бягаше, аз щях да го хвана и тогава щеше да си плати за стореното.

– И какво? – попитах и пак забих поглед в пътя. – Аз съм вампир. Какво значение има?

– О, моля те. – Чувах съжалението в гласа му, съжалението и отвращението. – Хайде стига с тези преструвки „вече не ми пука“. Знаеш, че все някога ще трябва да се изправиш пред това.

Студен юмрук сграбчи вътрешностите ми. Чакала не говореше за храненето. Събудиха се спомени – спомени за *него*, – но чудовището се появи и ги погълна, преди да почувствам каквото и да било.

– Вече се справих с това – отвърнах спокойно.

– Не, не си. – Гласът на брат ми внезапно стана по-твърд. – Само си го заровила. И ако не се справиш с него скоро, то ще изскочи в най-лошия момент. Вероятно когато се изправим пред Сарен. Защото така работи умът на този психопат – той знае точно какво да каже, за да ни обърка и да добие пълно предимство. Тогава ще те убие, а това ще ме ядоса и ще трябва да го направя лично.

– По-добре внимавай, Чакал. – Гласът ми беше леден. И пуст, защото не чувствах нищо дори сега. – Може да си помисля, че те е грижа.

– О, надявай се, сестричке. – Той се ухили и се отдръпна. – Тогава спирам да говоря. Но ако открием Сарен и той каже нещо, което те разбие, не очаквай аз да събирам парчетата.

Не се тревожи за това – помислих си, докато се отдалечаваше и клатеше глава. Проблесна спомен, накъсан, неразличим, и вътрешният ми демон го изтласка обратно. – *Вече не остана нищо за разбиване. Сарен не може да ме засегне.*

Изминахме още няколко километра през пустите, покрити със сняг равнини, докато звездите изтляваха, а източният хоризонт започна да розовее. Канин свърна от пътя и се насочи към сив, порутен обор, който клюмаше в края на буренясало поле, а до него имаше ръждясал силос. В древната сграда миришеше на мухъл и беше пълно с потрошени греди и купчини гнила слама. Но пък беше тъмно, уединено и по покрива нямаше много дупки, през които да се промъкне слънцето. Като не обръщах внимание на възраженията на Чакала, че не искам да спи в мръсен, пълен с плъхове обор, аз отворих прогнилата вратичка на една ясла, намерих си тъмно ъгълче зад купчина смрадливо сено и потънах зад стената на съня.

Само за миг споменът се размърда отново, като фрагменти от нечий друг живот, надигна се от мрака. Спомних си друг такъв обор, топъл и задушен, огласян от тихото блеене на животните и шепота на хората около мен. Слама, фенери и уют. Едно малко козле на черни петна седи в скута ми, а две човешки деца се притискат до мен и гледат как го храня.

Чудовището се надигна. И тогава бях Гладна и гледах спящите, нищо неподозиращи деца, оголили тънките си шии пред вампира, до когото се бяха сгушили. Спомних си как се наведох към врата на детето в скута

ми, зъбите ми се издължиха и се плъзнаха от венците... а после се осъзнах ужасена. Изтичах от обора, преди да изгубя контрол и да убия две невинни деца в съня им.

Чудовището се изсмя на този спомен. Изглеждаше толкова, толкова отдавна. Преди цял живот. Сега, когато Гладът разкъсваше с ноктите си стомаха ми и прогаряше контурите на съзнанието ми, аз мислех с копнеж за спящите хора, които бяха така уязвими до мен, представях си как се навеждам и довършвам онава, което тогава започнах.

Следващата нощ не беше по-различно. Още пусти равнини. Отново неотгъпкан сняг скърцаше под ботушите ни и безкраен път се виеше на североизток. Гладът бе станал още по-силен и ме правеше раздразнителна и свирепа. Бях се концентрирала в усилието да вървя и се опитвах да не обръщам внимание на болката, която отказваше да си отиде. Усещах чудовището в мен опасно близо до повърхността – студено, тъмно същество, което ръмжеше и не спираше да шава, винаги търсещо. То можеше да чуе шум от малки крачета в мрака, еног, опосум или други нощни твари, които се шураха из храстите. То можеше да усети прелитането на прилепите над нас и да надуши дълбоките, бавни дихания на елените, скупчили се заедно сред хрусталаците. То искаше да напада, да се нахвърли върху нещо живо, да го разкъса и да излее гореща кръв по снега и в гърлата ни. Но то знаеше, както знаех и аз, че няма смисъл да се губи енергия в лов на животни. Те нямаше да утолят Глада. Само една плячка щеше да запълни празнотата в мен, а точно тя не можеше да бъде открита никъде.

И така, ние вървахме, Канин водеше, а аз и Чакала

го следвахме. Трима вампири, които нямаха нужда от почивка, не усещаха студ, умора и вятър, пътуваха през един опустошен свят, който би убил повечето от хората. Всъщност вече го беше направил.

А Сарен бе на път да довърши започнатото.

Внезапно Канин закова напред и се обърна, изглеждаше нащрек. Аз спрях изненадана и леко притеснена. Не бяхме говорили много след напускането на Ню Ковингтън. Мълчалив и студен, Господарят вампир винаги вървеше отпред, без да поглежда към своите потомци. Това ме устройваше. И аз нямах какво да му кажа. Сега между нас се издигаше стена. Усещах разочарованието му, виждах го в погледа му всеки път, когато Чакала направеше някой злостен коментар по адрес на хората и торбите с кръв... а аз мълчах. Но дори неизреченото неодобрение на Канин не можеше да промени факта, че съм чудовище.

– Някой идва – рече той, докато се взираше в пътя зад нас. Аз се обърнах и напрегнах сетивата си, но нямаше смисъл. Ревът на двигател разкъса мрака. Приближаваше се.

Гладът отново се събуди и напираше да изскочи, чудовището се размърда нетърпеливо. Щом имаше коли, значи имаше и хора, а хората бяха храна. Представих си как забивам зъби в шиите им и горещата кръв нахлува в устата ми. Усетих, че зъбите ми се издължават и от гърлото ми се надигна ръмжене.

– Назад – рече Канин, когато ме подмина. Озъбих му се, но той вече беше с гръб към мен и не забеляза. – Махнете се от пътя и двамата. – Ревът на двигателя наближи и фаровете заблещукаха между дърветата. – Малцина ще спрат при вида на трима непознати на пуст път посред нощ. По-добре да видят самотен невъоръжен пътник. – После повтори по-твърдо: – Махни

се от пътя, Алисън.

Чакала вече се беше отдалечил и се стопяваше в сенките. Канин дори не ме поглеждаше, вираше се в приближаващите светлини. Аз изръмжах, но отстъпих от настилката и се плъзнах зад едно голямо разкривено дърво до пътя. Зачаках. Гладът ме раздираше, а демонът жадуваше за насилие.

Светлините станаха по-ярки и от завоя се появи микробус, който навремето е бил бял, а сега беше по-вече от ръжда, отколкото от метал. Канин пристъпи напред и размаха ръце. Колата се понесе към него и го окъпа със светлината на фаровете.

Не забави. Изви към Канин, ускори и един мъж подаде глава от прозореца на пътника. Ухили се, вдигна черен пистолет и се прицели в него.

Канин отскочи назад, когато няколко изстрела прогърмяха и проблеснаха в бяло в мрака. Микробусът отмина с вой на клаксон и груб смях, а чудовището в мен се надигна с рев.

Изскочих озъбена точно когато микробусът ме наблюдаваше и измъкнах катаната. Замахнах към една от предните гуми, мечът я разряза и изби искри от метала, а микробусът рязко зави със стържене и се заби право в едно дърво.

Скочих след него, силен Глад гореше във вените ми, чудовището пишеше пронизително в ума ми. Шофьорът и пътникът лежаха окървавени и неподвижни сред отломките от предното стъкло, но страничната врата се отвори и от нея излязоха двама едри мъже с пистолети. Втурнах се към тях, единият се олюля и вдигна оръжието си. Мечът ми профуча, мъжът изкрещя и пистолетът падна на земята заедно с двете му ръце. Вторият изляз с ужас някакво проклетие и опита да избяга. Беше стигнал до дърветата, когато го

настигнах и забих зъби в шията му.

Гореща, опияняваща кръв изпълни устата ми. Изръмжах от удоволствие и потънах в усещането, докато човекът се отпускате в ръцете ми. Защо изобщо се бях притеснявала от това? Не можех да си спомня.

– Е, това беше невероятно. Четирима човеци. Е, двама са мъртви, а третият кърви доста обилно. – Студеният дразнеш глас наруши екстаза ми. Вдигнах глава и по брадичката ми се стече топла кръв. Канин и Чакала стояха до смачкания микробус. Канин гледаше как безръкият, обезумял човек се гърчи на земята, стене и хлипа, а Чакала се взираше в мен полуразвеселен, полуотвратен.

– О, не се притеснявай от мен – каза той. – Продължавай, наслади се на торбата с кръв. И без това не съм Гладен.

Преглътнах и извадих зъбите си от човека. Чувствах се малко виновна. Канин и Чакала също бяха Гладни, а аз опустошавах единствения читав източник на храна. Вампирите не се хранят от мъртъвци, дори от пресни мъртъвци. Да пиеш кръв от труп е същото като да пиеш кръв от животно – не утолява Глада. Да не говорим, че повечето вампири го намират за отвратително. Нашата жертва трябва да е човек, и то жив; това бе едно от древните ненарушими правила, по които живеехме. Едно от правилата, които никога не се оспорват.

Обърнах се и повлякох плячката си към Чакала, който ме гледаше развеселен и гневен.

– Ето – казах аз, блъснах човека към него и той се свлече безжизнено на земята. – Този още диша, аз приключих.

Чакала изви устна и рече с презрение:

– Не ти искам остатъците, сестричке.

Аз се ухилих.

– Добре, тогава да го довърша ли?

Той ме изгледа кръвнишки, пристъпи напред и вдигна мъжа от земята. Главата му се люшна назад, шията му беше цялата в кръв. Чакала заби зъби от другата страна на гърлото.

Озърнах се към микробуса и видях как Канин внимателно полага безръкия на земята, където той застина неподвижно. Чуканчетата на ръцете му вече не кървяха и кожата му белееше. Зачудих се колко ли кръв е успял да изпие Канин от него. Вероятно не много, но дори малко беше по-добре от нищо. Трябваше да отсека само едната му ръка. Или пък крак. Тогава нямаше да може да избяга.

Някаква част дълбоко в мен се сви ужасена от мислите ми. Старата Алисън, която още беше човек, закрещя, че това е лошо и не бива да се държа така. Но гласът ѝ беше съвсем тих, едва различим. Потреперих и чудовището в мен го погребва под студено безразличие. Твърде късно е, казах си, когато блажената безчувственост се разля отново в сърцето ми. Знаех какво представлявам. Съчувствие, милосърдие, съжаление – те няхаха място в живота на един вампир. Старата Алисън беше упорита; щеше да отнеме известно време, докато умре напълно, но вече чувах гласа ѝ все по-рядко. Накрая щеше да изчезне съвсем.

Обзета от вампирско безразличие, аз се обърнах към създателя си. Канин беше отстъпил от мъртвеца и се взираше в тъмната вътрешност на микробуса. Мимолетна болка прекоси лицето му, преди чертите му да се отпуснат отново. Приблжих любопитно до него и надникнах вътре.

В микробуса имаше още едно тяло. На млада жена, горе-долу на моята възраст, облечена с мръсна бяла рокля. Ръцете ѝ бяха вързани отпред и тя лежеше свита

до стената на микробуса. Вратът ѝ беше изкривен под странен ъгъл. Къдрава руса коса се спускаше покрай лицето ѝ, а стъклените сини очи си взираха в нищото.

О, не. Тя е отвлечена, невинна. Аз съм виновна. За миг ми примая. Очите на мъртвото момиче сякаш се взираха обвинително в мен. Аз я убих. Не разкъсах гърлото ѝ, нито бях отсекла главата ѝ, но въпреки всичко тя беше умряла заради мен.

Усетих мрачния поглед на Канин с гърба си и чух стъпките на Чакала по тънкия слой сняг зад нас. Той се приближи и надникна над рамото ми.

– Хм – изсумтя, сякаш бе видял мъртва птичка на тротоара. – Вече знаем защо се бяха разбързали толкова тези копелета. Жалко, че и тя умря – още съм малко гладен. – Пак изсумтя и аз усетих как извърща обвинителния си поглед към мен. – В онзи човек, когото така любезно ми предостави, не беше останало почти нищо.

– Не знаех, че тя е тук – прошепнах, без да се обръщам. Нямах представа на кого го казвам – на Канин, на Чакала или на себе си. – Не знаех...

Но това не беше извинение. Канин не каза нищо, просто се обърна и се отдалечи, но както винаги мълчанието му беше най-красноречиво.

– О, стига де – сви рамене Чакала. – Голяма работа. Още едно доказателство колко крехки са тези мръвки. Само да ги погледнеш и вече са си строшили шибаните вратове. – Той се обърна към мен и се ухили. – Не се тормози толкова, сестричке. Тя и без това нямаше да изкара дълго, не и там, накъдето се бяха запътили. Ти ѝ направи услуга, повярвай ми.

Вгледах се пак в момичето и усетих как чудовището се надига, студено и практично, и погребва вината. *Какво значение има?* – прошепна то. – *Убила си още един човек. Не ти е първият и няма да е последният.*

Те са плячка, ти си вампир. А ние сме убийци.

– Да – въздъхнах и се извърнах от микробуса, от момичето и неவிждащите ѝ обвиняващи очи. Чакала беше прав; вече нищо не можех да направя. Тя нямаше значение, още една смърт в безкрайния, вечен списък. Канин отново бе тръгнал по пътя и ние забързахме след него. Оставихме микробуса, мъртвите му пътници и още една малка част от моята човешина зад гърба си.

ГЛАВА 2

След три нощи на пътя видяхме тяло.

По-скоро то беше пръснато по целия път. Не беше останало много, освен оголените строшени кости на някое нещастно създание, които лежаха в тъмни локви в снега. Тялото изглеждаше буквално разкъсано на парчета и оставено да изгние в средата на настилката. Бяхме се натъкнали на още един мъртъв град, където пътят минаваше между редици гниещи сгради, обрасли с растителност, полуразпаднали се, с хлътнали покриви и разбити прозорци. На ъгъла имаше стара детска площадка. Сняг беше натрупал по люлките, а една ръждива шейна лежеше изкривена на земята. И тук бе пусто, като навсякъде.

– Сарен? – попитах аз, гледайки строшения скелет със смесица от гняв и апатия. Не беше човек, така че нищо не бе похабено и нямаше за какво да се съжалява. Но Гладът в мен отново се развилня при вида на кръвта и настояваше да го утоля. Вече го разпалваха дори последиците от насилие. Исках да се усмири.

Канин поклати глава.

– Не. Сарен не би си правил труда с животно. Не и ако е искал да изпрати послание. Освен това е твърде прясно. Направено е тази нощ.

– Бесни – предположих аз и той кимна мрачно.

– Ще можем ли да ги избегнем?

– Ще опитаме – отвърна той и си спечели изсумтяване от Чакала. – Но не можем да се отклоняваме от пътя си. Трябва да стигнем скоро до Едем, ако не за да убием Сарен, поне да му попречим да пусне вируса. – Той вдигна поглед към хоризонта. – Страхувам се, че вече може да сме закъснели.

Усетих лека тревога. Познавах хора в Едем. Хора, за които бях рискувала всичко само за да стигнат до своето свободно от вампири убежище. Кейлъб, Бетани, Сайлъс и Тереза. Ако Сарен стигнеше там преди мен и пуснеше своя ужасен вирус? А ако най-сетне се добера до Едем и видя, че всички, които познавам, са мъртви? Или по-лошо: заразени, кървящи и раздиращи се? Спомних си усмихнатия Кейлъб, малката срамежлива Бетани и милата, търпелива Тереза. Те не подозираха нищо. Те си мислеха, че в Едем са в безопасност, а сега един безумец с ужасен вирус беше тръгнал право на там.

Потреперих и мракът в мен се надигна да ме защити. Ако Сарен стигнеше до Едем преди нас, тогава онези хора щяха да са мъртви. Не можех да сторя нищо за тях, а и вече не беше моя грижа да ги защитавам. Те нямаха значение. Аз исках само да открия своя враг и да го разкъсам.

Усетих тежкия поглед на Канин – мрачен и търсещ. Сякаш знаеше за какво мисля, както винаги. Срещнах непоколебимо очите му и чудовището се втрени в него без разкаяние. Не много отдавна този поглед щеше да ме накара да се свия, да настръхна, да положа още усилия. Сега вече не ме интересуваше дори какво Канин мисли за мен.

Той не каза нищо. Обърна се и тръгна с тежка стъпка

на североизток. Ние го последвахме.

Отново заваля, едри снежинки се спускаха от черното небе и кацаха по главата и раменете ми. Пътят продължи покрай срутени сгради, изкормени магазини и бензиностанции и ръждиви коруби на стари коли. Голи дървета бяха избуяли през настилката и покривите, клоните им бяха покрити с лед, а корените разпукваха камък, дърво и бетон, докато природата бавно поглъщаше града. Може би след още шейсет години той щеше да изчезне напълно. Може би след още шейсет години никъде нямаше да остане и следа от човешкия род.

Ние обикаляхме из лабиринта от покрити със сняг коли, няколко смазани една в друга на кръстовището, и излязохме на кръстопът.

Канин спря насред шосето и извади кинжала си. Тънкото смъртоносно острие проблесна в мрака и вампирът застина напълно неподвижен. Ние също спряхме.

– Те идват – каза тихо Канин.

Ние веднага застанахме до него. Бившият крал на бандитите посегна под палтото си, извади стоманената брадва, по чиято глава имаше стари петна от кръв, и я завъртя с лекота. Аз също измъкнах меча от ножницата, вдигнах извитото, остро като бръснач острие пред себе си и се заслушах.

Стъпки. Провлечени стъпки в снега. Бяха много. Прииждаха от всички страни на кръстовището. Зърнах движение през морето от коли, сред които се стрелкаха бледи, разкривени фигури. Вой и дрезгав съсък се надигна във въздуха, скърцането на нокти по метал отекна в нощта. Вятърът донесе ужасната воня на смърт.

– Крайно време беше – изръмжа Чакала, вдигна брадвата и зъбите му просветнаха в дръзка усмивка.